Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag [illegible] Juli 1941
5e Jaargang Nr. 15.

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346,
AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

OP DEN GOEDEN WEG

Ondanks alle philo-semietische propaganda, welke door de aan het jodendom verkochte en verknochte pers tientallen jaren lang is gemaakt, en ~~ondanks alle verdere~~ propagandamiddelen, waarvan dit jodendom zich rijkelijk heeft bediend teneinde zichzelf op te luisteren en daardoor zijn wandaden te verheimelijken, valt het niet te loochenen, dat het Nederlandsche volk in zijn kern steeds een sterken anti-joodschen inslag heeft behouden. Het wezen van den Germaanschen mensch heeft als het ware intuïtief steeds tegen den jood stelling genomen en het is uitsluitend aan een misplaatste goedmoedigheid, die den Noordschen mensch nu eenmaal eigen is, te wijten, dat het jodendom zich hier een dergelijke machtspositie heeft kunnen verwerven als het gedaan heeft. De bewijzen van den anti-joodschen inslag van ons volk zijn er bij tientallen. Niet aleen zijn er vele spreekwoorden en volksgezegden, waaruit blijkt hoe minderwaardig de jood hier steeds werd beschouwd, maar zelfs in het hoogtijperk van het liberalisme, dat voor een groot deel verantwoordelijk is voor de gelijkgerechtigdheid van den woestijnganger, waren in de pers tal van artikelen te lezen, die in lateren tijd zeker evenzooveel vervolgingen wegens „beleediging van een volksgroep" zouden hebben uitgelokt. Als voorbeeld kunnen we wijzen op publicaties in het Algemeen Handelsblad en de Groene Amsterdammer, terwijl de gezondere geestesgesteldheid van de roomsche kerk in die dagen oorzaak was, dat een blad als De Tijd b.v. in de negentiger jaren het katholieke volksdeel eveneens op de niet te onderschatten gevaren van den joodschen invloed kon wijzen.

Vroegere generaties, om het even of we nu tot de zeventiende dan wel tot de negentiende eeuw teruggaan, kenden het gevaar van den jood en verzetten zich er tegen naar omstandigheden. De huidige generatie is door de stelselmatige propaganda van de tegenpartij weliswaar verslapt en niet meer bij machte tot de daad over te gaan, maar de intense afkeer van de zonen Israëls is bij den Nederlander niet verloren gegaan; kan ook niet verloren gaan, omdat deze een is met zijn wezen.

Daarom vinden de thans weer afgekondigde verordeningen tot verdere beperking van den joodschen invloed weerklank in de harten van vele Nederlanders, die hun volk liefhebben en het boven alles willen vrijwaren voor vreemdrassige invloeden — ook al willen deze Nederlanders niets te doen hebben met de nationaal-socialistische levensbeschouwing. De noodzakelijkheid der uitgevaardigde verordeningen is duidelijk, wanneer men bedenkt, dat ondanks herhaalde waarschuwingen de joden met ongekende brutaliteit zich verder in ons leven hebben ingedrongen, het dagelijksche verkeer hebben verpest en de ophitsing tegen alles en iedereen wat den nieuwen tijd voorstaat, ten top hebben gedreven. Deze maatregelen vormen dus weer een stap verder op den weg naar de vorming van een eigen, gesloten joodsche gemeenschap, de eenige mogelijkheid, dat de simpele aanwezigheid van de vertegenwoordigers van dit bastaardras hier te lande als eenigszins draaglijk kan worden beschouwd.

Voor de Misthoorn, die vrijwel als eenig orgaan hier te lande steeds deze en dergelijke maatregelen heeft voorgestaan, beteekent ook dit dus weer een groote voldoening en tegelijkertijd een succes, dat niet misverstaan kan worden. Niet, dat we thans tevreden zijn. Verre van dat. Nog steeds blijven er tal van gebieden aan te wijzen waar de joodsche invloed ongestoord verder kan voortwoekeren. Maar we zullen onze propaganda met verdubbelde kracht voortzetten tot de laatste jood ons land heeft verlaten. Dat dit tijdstip reeds in het verschiet ligt, daaraan twijfelen we geen oogenblik!

Een kwestie van organisatie

Het bezoek van den Leider der N.S.B. aan Amsterdam is voor vele nationaal-socialisten in de hoofdstad tot een betooging van aanhankelijkheid geworden. Dit stemt te meer tot voldoening, omdat er na den dag van 7 Juni, waarbij men de leden der Beweging óók had opgetrommeld voor een samenkomst op den Dam, die bijna terstond na opening, zonder dat er verder iets bijzonders gebeurde, weer uiteenging, hier en daar eenige verwondering en zelfs ontstemming was ontstaan in den Amsterdamschen boezem der Beweging. Men heeft nu gezien, dat deze „generale repetitie" een kwestie van organisatie was — dat zij noodzakelijk vooraf moest gaan aan het bezoek van den Leider, opdat de organisatoren zich tevoren een indruk van de moeilijkheden en mogelijkheden eener massa-bijeenkomst op den Dam konden vormen. Want een goede en vlotloopende organisatie is voor een dergelijke samenkomst een hoofdvoorwaarde om haar te doen slagen. En de organisatie speelt stééds een groote rol bij de uiterlijke manifestatie van het nationaal-socialisme. Het is betreurenswaardig, dat wij na twee jaren Duitsch voorbeeld daarop nog de aandacht moeten vestigen. Want zoo het besef van de waarde der organisatie overal in de nationaal-socialistische formaties was geworteld, dan zouden vele dingen in het verleden ánders of zelfs in het geheel niet gebeurd zijn. Dan zou men de leden der Beweging op 7 Juni niet zoo goed als vergeefs hebben laten komen, maar men zou er b.v. een zang- en muziekdemonstratie van hebben gemaakt. Dan zouden de vanen, die den Dam op 25 Juni omringden, van behoorlijke afmetingen geweest zijn en vóór alles ook aan de onderzijde bevestigd, zoodat zij niet als vuile wasch in den wind en rond de vlaggestokken hingen. Dan zouden de inleidende toespraak en de voorafgaande massazang niet verminkt zijn geworden door jazz-achtige muziek, die door de luidsprekers over het plein werd verbreid. Dan zouden de eerste woorden van den Leider niet onderbroken zijn geworden door een daverend „Germany calling" en wat er verder volgt, kennelijk vanuit een reportage-wagen naar de luidsprekers gevoerd. Dan zouden geen in zwart hemd gekleede ziekelijke en mismaakte leden der Beweging in invalide-wagentjes een plaats hebben hoeven te zoeken tusschen de massa, doch men zou hun een plaats vóóraan hebben ingeruimd.

Dat zijn zoo opmerkingen, die men over de bijeenkomst van 25 Juni kan maken. Doch zij gelden voor vrijwel alle vergaderingen van nationaal-socialistische organisaties, Arbeidsfront en Landstand incluis. Bijna steeds is er een gebrek aan grootschen opzet èn aan verzorging der details waar te nemen. Laat men toch niet úit overwegingen van een zekere zuinigheid, die in feite niets anders is dan een uitvloeisel van de klein-Hollandsche gierigheidspolitiek, welke het Nederlandsche Rijk naar den ondergang heeft gevoerd, afzien van het grootsche vertoon van kleurigheid en fleurigheid, waar het nationaal-socialisme bij zijn uiterlijke vormgeving recht op heeft. Het is absoluut onnoodig, dat bijeenkomsten van Nederlandsche nationaal-socialisten door hun onvolmaakte organisatie telkens weer schril afsteken bij die onzer Duitsche kameraden. Moge ook hier het goede voorbeeld goed doen volgen!

MISDADIGE DWARSDRIJVERIJ III

DE ZIN van den eed

IN onze vorige beschouwingen, verschenen in „De Misthoorn" van 13 en 27 Juni j.l., hebben wij beschreven, wat wij eigenlijk van die overgroote massa der anti's hebben te denken en te verwachten. Wij mogen aan deze lieden niet al te veel aandacht schenken en wij kunnen hen, althans zoo lang zij niet tot daadwerkelijk kwaad overgaan, rustig laten dobberen, totdat zij met hangende pootjes komen opdagen. Het zijn de mismoedigen, de ontevredenen, de onvoldanen, de heelemaal-niksers, de O.Z.O.-mannetjes, de „attentisten", de „kat-uit-de-boom-kijkers", de kruisjesdragers en allen, die nu eenmaal tegen alles zijn en vooral tegen iedereen, die boven het burgerlijke normale uitsteekt, hetgeen ongetwijfeld een weinig fraaie, doch desniettemin een echt Nederlandsche eigenschap is. Over hen maken wij ons niet al te veel zorgen. Zij zullen medegaan en medejuichen, als hun dag gekomen is en doen of hun neus bloedt. Wij herhalen, dát deze massa nooit leiding heeft gegeven en nooit leiding zal kunnen geven. Daartoe is hun polsslag te slap en is hun geestelijke horizont te beperkt.

Jegens de ophitsers achter de schermen moeten wij hard en meedoogenloos zijn. Zij zijn de aartsvijanden van den nieuwen tijd, van ons volksch ontwaken. Natuurlijk zijn dat de Joden. Dat vreemde ras — een bastaard ras — zonder cultuur, doch vol van minderwaardige eigenschappen, hebzuchtig en hoogmoedig, bloeddorstig en wraakgierig, is onze natuurlijke vijand. Wij weten dat en als ooit een blad in Nederland sedert jaren op dit gevaar gewezen heeft en het onafgebroken heeft bestreden, dan is dit zeker „De Misthoorn."

Maar daarmede is de taak van „De Misthoorn" en van allen, die het goed meenen met ons Volk, allerminst vervuld.

Verachtelijker en minderwaardiger dan welke Jood ook, zijn de jodenknechten, de volksgenooten, die als handlangers van den Jood met hem samenspannen en met hem ons volk hebben uitgebuit en te gronde gericht. Dat zijn de plutocraten, de parasieten, onze „captains" van den geldzak. Dat zijn de verraders van het eigen volk en de saboteurs van den nieuwen tijd.

Even verachtelijk en minderwaardig zijn de sujetten, die met een uitgestreken, vroom gezicht, den hemel en de Voorzienigheid aanroepen om hun verderfelijke praktijken te dekken. Zij beroepen zich op God's woord, dat zij uit het Oude Testament opdiepen en hoonen, lasteren en treiteren zonder eind, als aan hun hebzucht en zelfzucht, hun heerschzucht en hun stoffelijk belang bij het „systeem", dat zij vertegenwoordigen, niet wordt voldaan. Dat zijn de lieden, die ons Volk beschouwen als hun prooi en dat zij bedreigen met hel en verdoemenis, als het zich niet willoos bukt.

Welnu, ook deze predikers kennen wij en wij zullen hen bestrijden met middelen, die zij als „O.Z.O.-Christenen" geoorloofd achten. Dankbaar moeten wij hun en al onzen tegenstanders zijn voor hun haat, omdat hun haat ons wakker en strijdvaardig houden zal! Al deze vijanden hebben wij in hunne methoden kunnen volgen.

Zoolang zij ons vijandig zijn en blijven en zij dus b u i t e n onze gelederen staan weten wij, wat wij aan hen hebben en wat van hen te verwachten is. Met deze vijanden van ons Volk zullen wij het wel klaar kunnen spelen, al zal die strijd onze uiterste krachten vergen en onze waakzaamheid onafgebroken blijven vereischen.

Tot de allergevaarlijksten en allerverachtelijksten behooren diegenen dezer kategorie, die, zoogenaamd het nationaal-socialisme toegedaan, onze eigen gelederen binnensluipen of reeds binnengeslopen zijn.

Laat ons de gevaren, die ons van die zijde bedreigen, eens nadrukkelijk onder oogen zien. Om te beginnen staat het vast, dat de zoojuist genoemde wroeters, wier geloof een masker voor hun streken is, ons steeds weer zullen trachten te stuwen in de richting van de verpolitiekte kerk. Dat gewroet zal blijven, omdat het niet gaat om het geluk en de toekomst van ons volk, maar om de doelstellingen van hun verpolitiekte, machtswellustige geestelijkheid, die aan de touwtjes wil blijven trekken. Of zij nu dreigen met hel en verdoemenis of dat zij zich kronkelend en honingzoet tot hun beminde geloovigen en broeders en zusters in den Heere wenden, is om het even. Het zijn en blijven toch dezelfde gieren. Nu reeds zijn er van bepaalde zijde allerwegen tendenzen merkbaar om ons te verlokken van het rechte pad van de groeiende, uit de wereldorde geboren Germaansche eenheid onder Adolf Hitler naar het gekunstelde denkbeeld eener Dietsche machtspositie, onder wiens leiding dan ook, maar dan toch uiteindelijk onder Roomschen dwang. Dat dit streven reeds zijn handlangers telt onder hen, die zich nazi noemen, valt niet te loochenen. Wat destijds een natuurlijk en gezond streven had kunnen zijn, zooals het cultureel ook thans nog is, werd door de oorlogsgebeurtenissen en wat gelijk daarmede in Europa zich ontwikkelde, een waan, die slechts door de vijanden van de nieuwe orde wordt voorgestaan om onrust en tweedracht bij de strijders voor die nieuwe orde te zaaien. Hier hebben zekere Roomschen de hand in het spel en wanneer op dien weg wordt voortgegaan, dan zullen tenslotte oprechte geloovigen daarvoor moeten boeten.

Maar ook de anti's zullen voor ons gevaarlijk worden, als zij in drommen „bekeerd tot het nationaal-socialisme" de gelederen der nazi's zullen „versterken".

Zooals de eersten het wroeten en ondermijnen nooit af zullen leeren, zullen groote groepen der laatsten met hun gewouwel over zoogenaamd fatsoen en door hun zotte burgerlijkheid op een organisatie van strijdlustige mannen en vrouwen loodzwaar drukken. Hun lamlendigheid en gebrek aan daadkracht zal vernietigend werken op den geest der ware strijders. Met hen zullen de baantjesjagers, die ook nu reeds aanwezig zijn, hun funesten invloed den gelden. Tezamen zullen zij, aangevoerd en opgehitst door de wroeters uit de bekende kerkelijke kringen, die voor en boven alles een volksch ontwaken en een Germaansche eenheid haten en ten koste van alles beletten willen, het verraad in de eigen gelederen kunnen voltooien.

In dit licht moet de onlangs afgelegde eed op den Leider van de N.S.B. worden gezien als een verlossende daad.

Als Leider der Nationaal Socialistische Beweging is Mussert op leven en dood door zijn eed aan den Führer gebonden. De eed of de gelofte van gehoorzaamheid en trouw aan Mussert is en kan niet anders zijn dan de bevestiging van diens mannenwoord aan Hitler. Wie dit anders zou willen zien en dit anders zou willen uitleggen, zou daarmede de persoon van Mussert in twijfel trekken. Het is goed dit wel te bedenken en het is van Mussert op 20 Juni j.l. een daad geweest, die getuigt van zijn oprechte en manmoedige gezindheid. Een daad, die tevens ervan getuigt, dat hij vóór en boven alles de door hem geleide Beweging vrij wenscht te houden van de tendenzen, stroomingen en invloeden, die naar onder zijn leiderschap zouden ontleeren.

Terecht eischt Mussert dus onwankelbare trouw en gehoorzaamheid van zijn medewerkers om de N.S.B. voor schade en schande te behoeden.

Voor deze daad van Mussert zal ieder, die gelooft in de toekomst van de groeiende Germaansche gemeenschap, hem blijvend dankbaar zijn.

Np.

Heden bereikte ons het bericht, dat onze innig geliefde zoon en broeder

ϟϟ-Sturmmann

LOUIS VAN DEN BROEK,

geboren 9 Februari 1919,

op 3 April bij Platilloy is gevallen en begraven op het Heldenfriedhof Selo Gora.

Hij gaf zijn leven voor de Germaansche wereld en haar Führer.

Zijn Moeder, zuster en broers,
G. M. C. van Dijk
François van den Broek
Peter
Ans
Adriaan
Martin Nauta (Oostfront)

15 Juni 1942 Amsterdam-Z.
Van Ostadestr. 115

Toen CHURCHILL *zijn (To)broek verloor...*

DE omvang van de nederlaag, die veldmaarschalk Rommel in Noord-Afrika Engeland heeft toegebracht, wordt met den dag duidelijker. In Britsche militaire kringen wordt openlijk toegegeven, dat het achtste Engelsche leger, samengesteld uit Britten, Britsch-Indiërs en Zuid-Afrikanen, waaraan dan nog ter versterking afdeelingen Gaullisten en legionnairs van verschillende nationaliteiten waren toegevoegd, geheel verslagen is. De verliezen, die dit leger geleden heeft, mogen veilig op ruim 120.000 man getaxeerd worden, daargelaten nog de groote hoeveelheden oorlogsmateriaal, die onbeschadigd in Duitsche handen vielen. Aan dezen terugtocht der Britsche troepen is dan ook nog geen einde gekomen; deze heeft thans de 1000 kilometer overschreden en de de Duitsch-Italiaansche pantsertroepen en gemotoriseerde brigades tot op betrekkelijk geringen afstand van Alexandrië gebracht. Het negende Britsche leger, tot dusverre in Syrië en Palestina gestationneerd, heeft in alle haast zijn posities aldaar opgebroken en wordt thans in ijlmarschen naar het bedreigde frond gestuurd.

Wat de gevolgen dezer troepenverplaatsing voor genoemde landen zullen zijn, valt op dit oogenblik nog niet te zeggen. Eén ding is echter zeker: de geallieerden kunnen zich in deze gebieden niet de luxe van een militair vacuum veroorloven. De mogelijkheid, dat bolsjewistische troepen de opengekomen plaatsen zullen gaan innemen, behoeft daarom niet direct te worden buitengesloten, hetgeen op zijn beurt in Turkije, dat het verloop der gebeurtenissen in Noord-Afrika met de grootste belangstelling volgt, bepaalde reacties te weeg zou kunnen brengen. Want wel wenscht Ankara in vrede met zijn Moskouschen buurman te leven, maar op een al te nauw contact wordt geen prijs gesteld.

DAT groote gebeurtenissen hun schaduwen ook wel eens achteruit kunnen werpen, bewijst de val van Tobroek. Tot enkele dagen voor het plotselinge vertrek van Winston Churchill naar Amerika, teneinde daar, zooals zijn secretaris aan belangstellenden en parlementsleden verzekerde, „met Roosevelt over de overwinning te gaan praten", verklaarde deze, in zijn kwaliteit van minister van Oorlog, dat het verloop van den strijd in Noord-Afrika zich zeker niet ongunstig, vermoedelijk zelfs gunstig voor de Britten ontwikkelde. Rommel was, zoo liet hij de Engelsche propaganda verzekeren, aan het einde van zijn Latijn gekomen. Zijn laatste operaties hadden hem meer gekost dan hij had te missen en het zou dan ook wel niet lang meer duren of het initiatief zou opnieuw in de handen der Geallieerden komen. En dan zou men eens wat zien....

Inderdaad, wij hebben wat gezien. De eerste Britsch-Amerikaansche reactie — de val van Tobroek sloeg in als een bliksemstraal bij helderen hemel — was van een schier verbijsterende eerlijkheid. Onomwonden werd het verlies van deze vesting met zijn voorraden en zijn strategisch belangrijke haven, toegegeven als een zware slag. Doch nauwelijks was men aldaar van den eersten schrik bekomen of men kwam in Londen tot het besef, dat deze wijze van voorlichting niet deugt voor een publiek, dat, zoolang als de oorlog nu reeds duurt, nooit anders dan van Britsche overwinningen gehoord heeft, en men haastte zich de feiten terug te brengen tot hun „ware" proporties. In Amerika, waar, omdat de „men in the street" nooit of nauwelijks van Tobroek gehoord had, volgde men deze richting en een in Philadelphia verschijnend blad presteerde zelfs letterlijk het volgende aan zijn lezers voor te zetten: „Hoewel het schijnt, alsof het verlies van Tobroek voor de Britten een zware

De jodenpolitiek in de Wieringermeer

Officieel geprolongeerd!

Een ieder herinnert zich nog wel het schandaal uit den democratentijd, waarbij de beste gronden uit onze drooggelegde Wieringermeer, (gewonnen uit zee door den arbeid van Nederlandsche werkers) aan geïmmigreerde joden ter beschikking werden gesteld. Wie nu meent, dat na de vlucht der democratische regeerders, die deze bodemschande op hun geweten hebben, aan het systeem een einde is gekomen, vergist zich deerlijk. Door de Duitsche autoriteiten werd destijds de joodsche kolonie in de Wieringermeer opgeheven, waarna de joden een toevlucht zochten bij de boeren. Voor de tewerkstelling van arbeidskrachten op een boerenbedrijf is een vergunning vereischt van het Rijks-arbeidsbureau te Den Haag, welke vergunningen tot voor kort voor advies werden toegezonden aan de directeuren der Gewestelijke arbeidsbureaux, zoodat deze, waar noodig, afwijzend konden adviseeren. Het spreekt vanzelf, dat nationaal-socialistische directeuren steeds afwijzend adviseerden, wanneer het tewerkstelling van joden betrof, omdat in hùn oogen Nederlanders nog altijd voorrang hebben bij het bewerken van Nederlandschen bodem!

Op een zeker oogenblik echter werd de plaatsing van joden, waarschijnlijk in samenwerking met de Joodsche Centrale voor Beroepsopleiding in Deventer, rechtstreeks geregeld door den wnd. directeur-generaal van het Rijksarbeidsbureau, **Van Lier** (Juist, lezer!), zoodat de directeuren der Arbeidsbureaux geen zeggenschap meer hadden. SINDSDIEN VOND DE AANSTELLING VAN JODEN WEER ONBELEMMERD VOORTGANG! Een vergunning, waarop aan een jood een plaats op een boerenbedrijf wordt toegewezen, is hieronder gereproduceerd.

Het spreekt vanzelf, dat de Duitsche autoriteiten, die in dit land een nationaal-socialistische agrarische politiek voeren, geenszins hiermede instemmen en het getuigt dan ook van een zeldzame jiddische brutaliteit, dat men deze vergunningen durft voorzien van een stempel met den tekst: „Deze vergunning is verleend in opdracht van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied, Geschäftsgruppe Soziale Verwaltung". Blijkbaar zijn er nog heeren op het Rijksarbeidsbureau, die een dermate groote liefde voor een zeker Oostersch ras aan den dag leggen en dermate weinig begrip voor de waardigheid van een Germaansch-Nederlandsche boeren-politiek bezitten, dat zij er onmogelijk langer geduld kunnen worden. De bezem er door!

MODEL C | Nadruk verboden

RIJKSARBEIDSBUREAU
'S-GRAVENHAGE
RAAMWEG 90

Afschrift voor het gewestelijk arbeidsbureau

(Bij correspondentie steeds datum en nummer vermelden)
No 194902

A 01374

Deze vergunning is verleend in opdracht van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied, Geschäftsgruppe Soziale Verwaltung.

VERGUNNING

als bedoeld in artikel ... der Wet van den 16den Mei 1934 (Staatsblad No. 257).

De Directeur-Generaal van het Rijksarbeidsbureau, gezien een daartoe strekkende aanvrage om vergunning van den 10 SEPTEMBER 1942, gelet op de Wet van den 16den Mei 1934 (Staatsblad No. 257) tot regeling van het verrichten van arbeid door vreemdelingen,

verleent aan DEN HEER P.BLAUW P.N. MIDDENWEG NO.G.32 te HEER-HUGOWAARD.

vergunning tot het doen verrichten van arbeid, bestaande uit werkzaamheden als LEERL.LANDBOUWER door:

Naam	Voornaam	Geboren	Nationaliteit
HOLZHEIM	HELMUTH	21 JUNI 1913	DUITSCHE

gedurende het tijdvak van 26 JANUARI 1942 tot en met 30 JUNI 1942.

De vergunning is verleend onder de volgende voorwaarde(n): GEENE

DE JOODSCHE CENTRALE VOOR BEROEPSOPLEIDING
SAMTRASTEEG NO.5
DEVENTER.

'S-GRAVENHAGE, den 28 JANUARI 1942.
De Directeur-Generaal voornoemd,
VOOR DEN DIRECTEUR-GENERAAL.

N.B. De werkgever is verplicht op eerste vordering van de bevoegde ambtenaren deze vergunning te toonen, bij gebreke waarvan zij kan worden ingetrokken.
Bij niet-naleving der voorwaarden is de werkgever strafbaar en kan de vergunning worden ingetrokken.
Bij een aanvrage om verlenging dient het nummer van deze vergunning te worden aangehaald.
Deze vergunning is uitsluitend geldig voor den daarop vermelden werkgever en is niet voor overdracht vatbaar.

ONDERGRAVING VAN HET RASSENSTANDPUNT

met behulp van Bijbelteksten en verkrachting der Duitsche literatuur

In het blaadje „De Christen", een uitgave van de Unie van Baptiste Gemeenten, dat wij wegens zijn onverdroten hetze reeds herhaaldelijk moesten signaleeren, maar dat nog niet is verboden, schrijft preektijger F. E. Huizinga, de hoofdredacteur van het geval, toevende „aan zeer stille wateren" over „onze broederschap". Luister, waarde lezers, naar het gezang van dezen verhevene, die, blijkens den laatsten regel van zijn meditatie, „nu reeds in de hemelen wandelt":

„Dat is, bij al de ellende, die wij doorleven, toch nog altijd de droom der hongerigen: de broederschap. Een wereldbroederschap. Rondom de aarde een mensheid, die elkaar de hand reikt en bij het gezang der millioenen haar feest der verlossing viert. Telkens weer hebben handen naar die toekomst gegrepen en ze dichterbij willen trekken, ja, in het bereik der nu levenden willen brengen en steeds weer week die hemel weg, gelijk de hemel, die ginder de aarde schijnt te raken.

„God heeft uit enen bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt" en dat kunnen we nooit verloochenen."

De sabotage ligt er weer dik bovenop. Er is maar één ras, lieve broeders, zoo zegt deze dominee — laat u niets anders wijsmaken: God heeft het heele „menschengeslacht" uit eenen bloede gemaakt. Germanen? —Onzin! Wij zijn allen broeders in den Heer en daarmee zijn wij rassisch bepaald...

Hoe lang zal dit lid van het Bijbelsche ras zijn hetze nog mogen rondstrooien? En hoe lang zal hij nog aan de hand van Duitsche (jawel: uitgerekend **Duitsche**) en socialistische (juist: nationaal-socialistische) dichters zijn „standpunt" kunnen „verdedigen"? Want dat deze Schriftzever de gelijkheid aller menschen in den Heere Jahwe alléén predikt om de schrandere, handige, godvruchtige jodenbroeders de hun „rechtens" toekomende plaats aan den top der Menschelijke Natie te kunnen blijven toebedeelen, is wel duidelijk.

Ziehier wat dominee verder schrijft:

„Heinrich Lersch was metaalbewerker, en, daar duits onderdaan, soldaat in de vorige wereldoorlog. Daar werd hij tot dichter. Eens heeft hij een dode kameraad uit het prikkeldraad weggehaald, terwijl alles dreunt van het donderend geschut en inslaande granaten. Wat ziet hij, als hij zijn wapenbroeder draagt? Het is een vijand. Toen zei hij:

Es irrten meine Augen —
mein Herz, du irrst dich nicht;
es hat ein jeder Toter
des Bruders Angesicht.

Zijn oog dwaalde, faalde, ja, maar niet zijn hart. De man was geen wapenbroeder, maar wel een broeder, een mensch, van een moeder geboren, van God gewrocht.

Waarom dan komen wij niet tot het samenwonen als broeders?

Hoe konden de volken in broederschap gaan, door lijden gelouterd, bevrijd van de waan, dat macht en het heer-zijn de menschen verheft en dat die den ander in 't harte maar treft, de meerdere is en zal blijven bestaan.

Maar in die waan leven nog de volken, leeft nog de enkeling, Kain leeft nog en Abel moet elke dag sterven. Hij jaagt ons nog gedurig tegen elkaar in het harnas. Hij hitst ons op. Hij vermag zelfs de Christenen tot haat en twist te bewegen. Hij speelt wilde melodieën op zijn instrument en voert ze allen in een blinde razernij. Hij leidt deze danse macabre en als een rechte vanger der zielen trekt hij allen in de afgrond des doods. Gelijk gij zelf kunt zien...."

Wel zelden lazen wij een dergelijke vergaand-schandelijke hetze. Maar dat de preektijger Huizinga, om zijn doel te kunnen bereiken, een gedicht van een der eerste Duitsche dichters moet verminken, gaat alle perken te buiten. Want de strekking van het gedicht, waar dominee, alsof het de Schrift ware, moedwillig een stuk heeft uitgescheurd, dat in zijn menschheidskraam te pas kwam, is geheel anders. Men leze het daarom in zijn geheel:

Brüder

Es lag schon lang ein Toter vor unserm Drahtverhau,
Die Sonne auf ihn glühte, ihn kühlte Wind und Tau.
Ich sah ihm alle Tage in sein Gesicht hinein,
Und immer fühlt' ich 's fester: Er musz dein Bruder sein.
Ich sah ihn alle Stunden, wie er so vor mir lag,
Und hörte seine Stimme aus frohem Friedenstag.
Oft in der Nacht ein Weinen, das aus dem Schlaf mich trieb:
Mein Bruder, lieber Bruder — hast du mich nicht mehr lieb?
Bis ich, trotz allen Kugeln, zur Nacht mich ihm genaht
Und ihn geholt. Begraben. Ein fremder Kamerad.
Es irrten meine Augen. Mein Herz, du irrst dich nicht:
Es hat ein jeder Toter des Bruders Angesicht.

Wie dit gedicht met aandacht leest en niet a priori uit de zucht om het in een christelijk-joodsch jasje te wringen, zal met ons tot de couclusie komen, dat hier geen sprake is van een vijand, zooals dominee Huizinga ons belieft wijs te maken, maar van een **Duitschen** soldaat, weliswaar een **vreemde** voor den dichter, maar toch een, die de zelfde taal sprak als hij („... und hörte seine Stimme aus frohem Friedenstag.") Juist in deze oogenblikken is de dichter tot het inzicht der bloedsverbondenheid gekomen; hij ziet, dat deze soldaat meer is dan een wapenbroeder; een strijdmakker alléén — hij is de in bloed verbonden **broeder**, de **bloedsbroeder** bij uitstek. Alleen in dit verband krijgen de zinnen: „Und immer fühlt' ich's fester: Er musz dein Bruder sein" en „Mein Bruder, lieber Bruder — hast du mich nicht mehr lieb?" hun juiste beteekenis.

Wij stellen hier nogmaals nadrukkelijk den eisch, dat geschriften als „De Christen", die week na week haat zaaien in stede van het Liefde-evangelie te verkondigen, waartoe zij geroepen zijn, worden verboden. „Christenen" als dominee Huizinga hoeven hun christelijke volgelingen niet in hun verzet te stijven. Wij bouwen aan een **nieuwen** tijd, maar restaureeren geen instortende ruïnes, ook al wappert er nog een flard christelijkheid boven op.

BEKENNTNIS

Ich glaub' an Deutschland wie an Gott!
Wie Gott, so lieb' ich dich!
Mein grosses Volk, wie bitterlich
Trägst du des Schicksals Spott!
Du trotzest, ob das Herz dir springt,
Du fühlst, dasz dir dein Kampf gelingt.
Denn, Deutscher, horch! Dein Herz, das singt:
„Ich glaub' an Deutschland wie an Gott!"

. . . .

Ich glaub' an Deutschland wie an Gott!
Von Deutschland lasz ich nicht!
Und naht für uns das Weltgericht:
Gott ist in uns, in uns ist Gott!
Kämpfend erfüll' ich sein Gebot:
Trug Deutschlands Glück, trag' Deutschlands Not!
Und ich besiegl' es mit dem Tod:
„Ich glaub' an Deutschland wie an Gott!"

HEINRICH LERSCH

Nogmaals
De Ned. Toonkunstenaarsbond

Een lezer schrijft ons:

In aansluiting op het artikel over den Ned. Toonkunstenaarsbond in „De Misthoorn" van 20 Juni j.l., wil ik hierbij gaarne het een en ander toevoegen.

Het is inderdaad hard noodig, dat door dezen bond de bezem wordt gehaald, doch nog beter zou het zijn een staalborstel te gebruiken. Hoe is het in dezen tijd nog mogelijk, dat bij een bond, die eerst aangesloten was bij het N.V.V. en nu bij het Arbeidsfront, de joden nog ongestoord in- en uitloopen, hun geld gelijk met de anderen ontvangen (het is al een schande, dat ze nog door ariërs ondersteund worden), binnen deze muren loopen te hitsen en te roddelen en.... als ze er de kans toe zien, nog te handelen! Vooral ook de afdeeling Rotterdam is een broeiplaats van joden en jodenvrienden. Het is dan ook hard noodig, dat het heele stel jodenknechten daar onmiddellijk wordt ontslagen, daar ze de belangen van arische musici niet goed behartigen. Dat kan ook niet anders, daar de voorzitter van den N.T.B. aldaar, de heer Leeneman, niets nalaat om alles wat iets met nationaal-socialisme te maken heeft, te saboteeren, angstvallig er voor wakend, dat hij er zelf geen kwaad mee kan. En waag het niet daar iets ten nadeele van die smouzen te zeggen, want dan kan het wel eens gebeuren, dat je een „extra wachtweek" moet maken, als je voor uitkeering in aanmerking wilt komen! Te zwijgen nog maar over de wantoestanden, die daar heerschen; de voorzitter b.v., de heer Leeneman, heeft een salaris voor zijn werkzaamheden bij den Bond en is tevens als musicus werkzaam, in theaters en café's. En niemand weigert hem een engament, want het kan wel eens *heel nadeelig* voor een orkestleider zijn, als hij, na bij den Bond gevraagd te hebben of ze nog een goeden saxofonist voor hem weten en ten antwoord gekregen te hebben, dat Leeneman „vrij" is, te besluiten toch maar een ander te nemen! Hoe is het overigens nog mogelijk, dat in de stad Rotterdam, waar een orkest is gevormd om jongen werkloozen musici routine bij te brengen, waarvoor zij f 22.— per week ontvangen, daar ook de joden van profiteeren? Dit alles schreeuwt om een harden bezem!

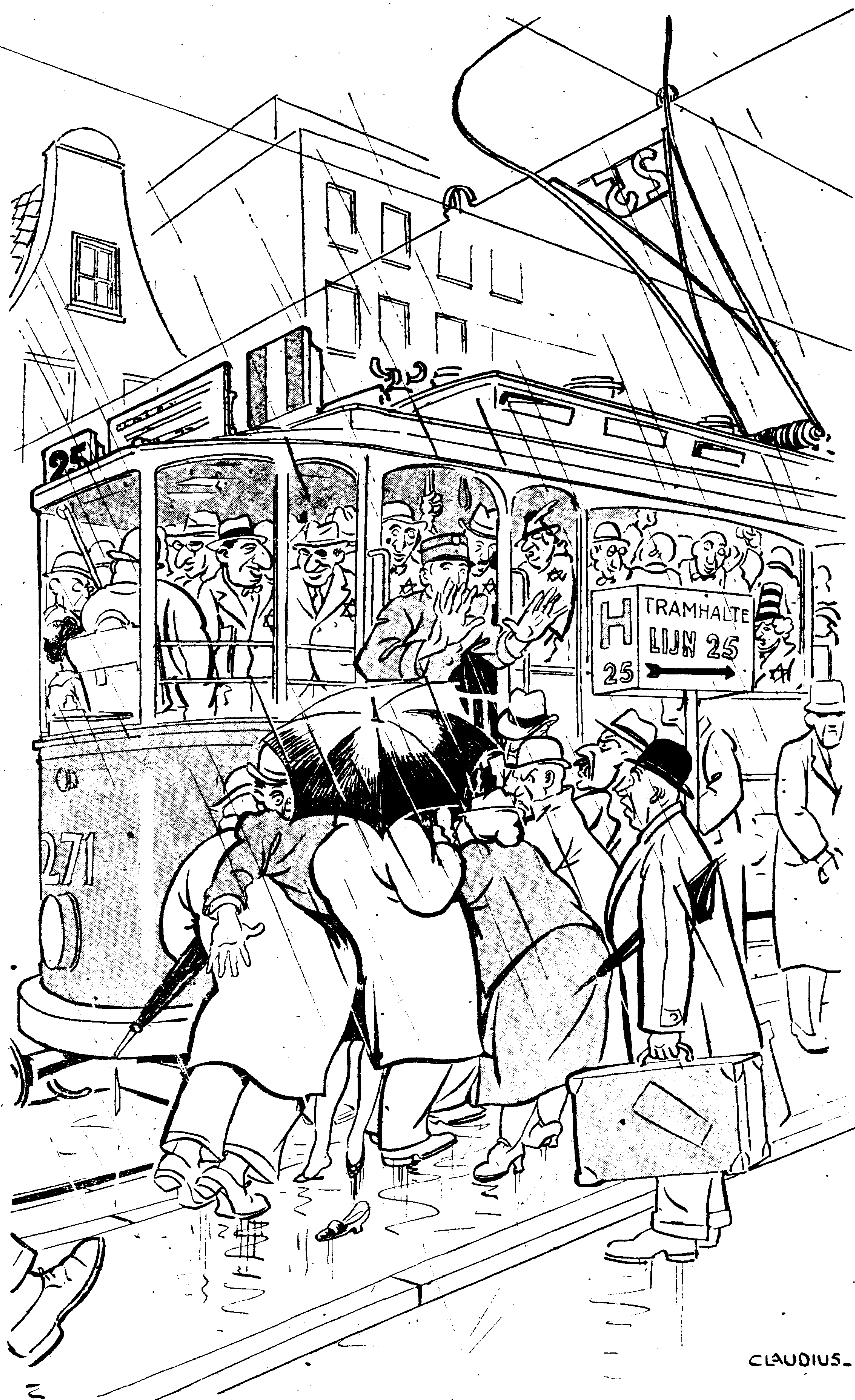
Hou Zee!
O.

BELANGRIJK

Wij vestigen nu reeds de aandacht onzer lezers op het volgende nummer van

DE MISTHOORN

dat eenige bijzondere artikelen en mededeelingen zal bevatten

Nu de joden niet meer in de trams mogen...

DE LAATSTE RIT VAN DE PALESTINA-EXPRESS

OPROEP
aan alle
goede Nederlanders

Nu onze arme Israëlieten wederom het slachtoffer zijn geworden van een overheidsmaatregel zijn wij zoo vrij een beroep op U te doen.

Neen, lezer, grijp niet naar Uw beurs. Wij vragen ditmaal geen geldelijke offers van U.

Zooals U met ontroering in de dagbladen gelezen zult hebben, heeft het volk Israels zijn rijwiel moeten inleveren. Dit maakt het, zooals U begrijpen kunt, voor onze broeders in den Heere zeer moeilijk verder in hun levensonderhoud te voorzien. Hoe moeten de Israelieten nu nog den boer op om goud en zilver en bonnen op te koopen? Hoe moeten zij verder nog vleesch en vet, boter, kaas, melk en eieren voor ons vervoeren? Hoe moeten zij in het belang der voedselvoorziening vleesch en vet, boter, kaas, melk en eieren voor ons vervoeren? Dit alles kan nu niet meer, nu hun het vervoer per trein ontzegd en hun rijwiel hun ontnomen is en hun ook verder ieder transportmiddel ontbreekt. Want U kunt toch niet van hen vergen, dat zij dit alles te voet voor U zullen doen?

Daarom komen wij U heden vragen eens in de speelgoedkast Uwer kinderen te zien of daar niet nog een autoped of een Vliegende Hollander staat. Uw kinderen zullen dit voertuig natuurlijk gaarne afstaan voor dit grootsche ideaal. In het hiernamaals zal het hun en U wel vergolden worden. Wij verwachten dus zeer spoedig Uw gave, opdat onze Israelieten zich weer op langeren afstand zullen kunnen verplaatsen. Zend Uw autoped naar een of meer der ondergeteekenden.

Christelijk Comité ter behartiging van Israëlitische Transportbelangen,

Ds. K. W. A. K. Zalvertroost

Pater G. Graai S. J.

Beleefd mede aanbevelend:

Rabbi Z. Z. Zuikerbuik

BUITENLANDSCH OVERZICHT

DE WEEK TE LONDEN

Drie groote strategische successen

(van onzon Londonschon correspondent)

LONDEN, (Per Telefoon), 28 Juni 1942 — Hier te Londen is men verheugd over de gebeurtenissen van de afgeloopen week. Ton het Engelsche volk vernam dat vadertje Churchill naar Washington was vertrokken, ontstond hier groote ongerustheid. Men vroeg zich angstig af of hij ooit weer terug zou keeren van dien gezelligen haard bij Roosevelt, nu enkele onaangename individuen in het Lagerhuis hem hadden gedreigd impertinente vragen te stellen bij zijn terugkeer. En ten tweede vreesde men, dat zoo Churchill al naar het moederland zou willen terugkeeren, hem misschien van Duitsche zijde een ongeluk op den grooten oceaan zou kunnen overkomen. Daarom heerschte er hier uitbundige vreugde, toen bekend werd dat vadertje Churchill weer ongedeerd en veilig bij de zijnen was teruggekeerd. Dit is een van de grootste successen van de afgeloopen week, dat echter in de schaduw wordt gesteld door het andere groote Britsche succes: **Tobroek.**

Reeds lang was deze stad een zorgenkind van het Britsche opperbevel. Het vorige jaar al hadden de geallieerde legers in Noord-Afrika maandenlang hun best gedaan om de stad aan de Duitschers kwijt te raken, doch dezen wilden maar niet happen. Onze taaie volharding en dappere onverschrokkenheid is tenslotte toch met succes bekroond en op listige wijze hebben onze troepen Rommel met Tobroek weten op te schepen. Met een zucht van verlichting werd dit bericht door het Engelsche volk vernomen: er is weer een last van de Britsche schouders afgenomen, de geallieerde troepen behoeven weer een stad minder te verdedigen en Rommel weer een méér.

Bij deze twee niet te onderschatten strategische successen valt er nog een derde overwinning te beschouwen. Sinds enkele jaren zit de Britsche regeering verlegen met een aantal buitenlandsche „gasten", ministers en staatshoofden enz., die echter niets anders zijn dan een stelletje lastige pottenkijkers. Zij trachten de regeering steeds weer spaken in het wiel te steken en de Engelsche belangen aan hun eigen belangen op te offeren. Reeds lang heeft de Britsche regeering met de haar eigen hoffelijkheid getracht hun te kennen te geven, dat zij maar liefst zoo spoedig mogelijk moesten vertrekken, doch met onbeschaamde, alles tartende brutaliteit bleven zij te Londen en omgeving klagen en zeuren. De speaker van het ministerie voor Misinformation verklaarde nog onlangs: „Hoewel wij alle mogelijke moeite hebben gedaan hun op discrete, doch ondubbelzinnige wijze een wenk te geven (b.v. door bombardementen van Nederlandsche steden) dat wij niets voor hen voelen, bleven zij op meer dan kleverige wijze om ons heen hangen." Met groote opluchting vernam het Britsche volk nu, dat het de regeering eindelijk gelukt is een belangrijk gedeelte, waaronder de Nederlanders, met goed fatsoen weg te krijgen. Voorloopig zijn zij met een bommenwerper naar Ottawa verhuisd, maar in welingelichte kringen verwacht men, dat zij zich binnenkort op vadertje Roosevelt zullen werpen. Al met al is hier dus weer werk verricht, waarop het Engelsche volk met waardigen trots kan terugzien.

DE TELEFOON

kon de vorige week door bijzondere omstandigheden niet verschijnen. Onzen lezers, die in zenuwachtigheid naar pen of spreekbuis grepen, kunnen wij mededeelen, dat alles O.K. is. De redactie leeft nog, al mag zij niet meer trammen.

HET MEEST GEPREZEN GROOTE LA[...]
Uitgever: A. B. C. KOLDERT; Hoofdred[...]

TWEEDE GEBROKEN DROO[...]
door
SAM BRILLENSLIJPER

Toen ik mijn blikken opsloeg naar [...]
[hem[...]
zag ik er Zeus,
tussen veel vrouw-gewemel,
en op de deur een net papier: „Niet [...]
brieven hiernaast, in de tweede-kla[...]
[heme[...]
Mijn hart sprong op: ik telde snel [...]
[dage[...]
zó was ik opgekikkerd door dit [...]
Het had waarachtig maar een haar
[gescheel[...]
of 'k was, zonder te vragen,
vertrokken naar het superstratos-
[paradij[...]
Maar 'k had nog 1841 dagen
en Zeus zei: „Vent, je bent niet wijs,
om die kado te geven
voor 'n hemel-reis.
Geniet eerst maar eens duchtig van he[...]
[leven[...]
Hierboven is het heus zo lekker niet:
'k Heb amper tijd om me, na alle
[politieke zake[...]
Een beetje en chemise met mijn
[onderdanen te vermaken[...]
Toen hing hij op,
maar in mijn kop
knapte de spreekdraad naar de hoog[...]
[sferen
Daar ging iets moois kapot,
iets zulvers en iets reins,
zorgvuldig opgekweekt uit prille
[kinderjaren
Weg vrouwen, weg genot,
weg droom van-bier-en-borrel-zond[...]
[cijns
Alleen een grijns,
wreed en bloeddorstig heb ik nog,
voor 1841 dagen zelfbedrog...

Uit het dagboek van David Cohen

7)

En hier moet ik werkelijk vermanend den vinger opsteken en den lezer toeroepen: „Het zijn juist de dubbeltjes, die samen een gulden vormen."

In den handel immers moet je op iederen cent, ja op iedere fractie van een cent letten. Neem dit gerust van mij aan, want mijn bankconto (behalve wat ik nog in verschillende safes heb liggen) is het beste bewijs van mijn stelling.

Toen we dien laatsten Meiavond zoo ontzaglijk veel verdiend hadden, stelde ik Greetje voor:

„Zeg, als we nu eens bij elkaar gingen wonen?"

„Je hebt toch zeker geen huis, David?"

„Ik bedoel: laat dien oom van je stikken. Er staan karren genoeg op de binnenplaats. Dan kunnen we pas goed beginnen met onzen spaarpot."

Ze voelde er veel voor. Opeens zei ze:

„Maar David, hoe komen we dan aan bloemen?"

„Wel, die halen we 's avonds uit den tuin van je oom. Hij zal veel te blij zijn, als hij van je af is. Zeg het hem dus, als je vanavond thuis komt. Afgesproken?"

Den volgenden dag trof ik haar in opgewekte stemming op den Dam. Haar oom had niet het minste bezwaar gemaakt. Maar de grootste verrassing voor mij was wel, dat die oom haar nog een spaarcentje meegegeven had. Triomfantelijk liet ze mij dat zien. Het was haar ouderlijk erfdeel en bedroeg de som van vijf en dertig gulden. Getroffen bleef ik staan. Hoe gemakkelijk was het toch voor dien oom geweest om dat geld achter te houden! En hoe gemakkelijk had Greetje die som voor mij verborgen kunnen houden.

Ja werkelijk, lieve lezers, toen voelde ik een warm gevoel in mij opwellen, dat ik behoorde tot dien eeuwenouden stam van Israël. Toen werd mij voor de eerste maal heel duidelijk, welk een bevoorrechte positie de kinderen Israëls innamen in de wereld. Ik was toen nog net zoo religieus als ik nu ben. Maar toch voelde ik op dat oogenblik een neiging om mij voor onzen Jahve op de knieën te werpen. Nu weet ik, waarom ik die neiging voelde. Onze Jahve heeft immers de schepping heerlijk geordend. Er moet nu eenmaal orde zijn in de wereld. Allemaal kapitalisten zou niet gaan. Er moeten heerschers, meesters zijn. En dit heerschen heeft Jahve weggelegd voor Zijn uitverkoren volk, dat hij zich vanaf het begin der schepping tot Zijn lievelingsvolk heeft verkozen. Nu op het oogenblik zijn wij misschien nog geen tien millioen joden over de heele wereld verspreid. En toch beheerschen wij de wereld door het goud. Dat komt, omdat Jahve aan de niet-joden verschillende moreele remmen heeft gegeven zooals eerlijkheid en rechtschapenheid, die ons vreemd zijn. Daardoor worden zij gehinderd in het bijeenrapen van groote fortuinen. Ja, op het oogenblik dat Greetje mij vertelde van die vijf en dertig gulden, was het mij alsof ik een tip kreeg van onzen Jahve, dien ik heel mijn leven heb uitgebuit.

Ik stak die vijf en dertig gulden in mijn portefeuille bij het andere geld en bedacht met welbehagen, dat ik nu over de honderd gulden bezat. Dat was voor dien tijd een heele som.

Maar de zaken moesten doorgaan. We gingen weer op stap met onze bloemen. Maar het was gek, ik verkocht haast niets. Het viel mij ook op, dat er lang zooveel menschen niet meer de kerk binnengingen. Ik had tweehonderd bosjes gemaakt en toen het avond was, had ik er slechts vijf en twintig verkocht. Hoe was dat toch mogelijk? Ik ging de kerk eens binnen en ja hoor, het beeld was weg. Buiten de kerk sprak ik een dame aan en vroeg:

„Koop toch een bouquetje voor Maria, mevrouw!"

Maar zij antwoordde: „Ventje, dat doen we alleen maar in de Meimaand!"

Ik stond als door den bliksem getroffen. Weg waren mijn verdiensten. En dan had ik me bovendien nog de last van Greetje op den hals gehaald. Die moest ik dan ook nog onderhouden.

Ik ging naar haar toe. Ook zij had veel minder verkocht. Onze verdiensten bedroegen dien dag nog geen vier gulden.

Wat nu? Mistroostig gingen we naar het karren-kerkhof. Ik had voor Greetje een kar uitgezocht met een flink stuk zeil. Maar ik kon dien avond niet in slaap komen. Met dezen bloemenhandel kon ik niet doorgaan. Ik moest wat anders zien te vinden en wel voor het oogenblik zonder Greetje. Die zou wel weer bij haar oom terecht kunnen. Daarov[...]

foon

rin opgenomen „DE SLAAPMUTS"
T STROOPOP, Leuterkerke (N.-H.)

BICHTKUNST

n nieuwe Brillenslijper

kende heer S. Brillenslijper heeft erlandsche poëzie weer verrijkt n bijzonder fraai gedicht, dat wij e lezers niet willen onthouden. mogelijk, dat men achter den ns moeilijken vorm, waarin de r, zijn verheven gedachten heeft , niet direct de zuiverheid zijner nten proeft, maar wij kunnen ers verzekeren, dat wel zelden in eem het contact tusschen een k wezen en de Hoogere Sferen zoo as. Dit gedicht staat op een wel incipieele basis, want de dichter ier het van Hoogerhand ontvan- ndpunt in zake zelfmoord door. ce d' oeuvre zal daarom voorzeker lvinistische landgenooten kunnen en!

W. F. Borromaeus Heuning—Zoet

teur: Gerrit Stroopop, Leuterkerke; plaats- an den hoofdredacteur: Eli Krantenman: advi fdredacteur: Sam Onderwijzer, secretaris van dacteur: Maup Pennevoerder; adjudant van dacteur: Julius Korporaal chef van dienst edrijver; eerste redacteur buitenland: Jozeph Voos, tweede redacteur buitenland: Moos van e redacteur binnenland: Lou Waterman; tweede nenland: Piet Jansen; eerste redacteur kunst nger; tweede redacteur kunst: Moritz Balle- te redacteur financiën: Aron Goudeke ting cteur financiën: Marcus Schijvendraaier: eerste estelijk leven: Rabbi Mozes Hangjas, tweede estelijk leven: Ds. K. W. A. K. Zalvertroost: teur sport: Izaak Wegloop; tweede redacteur d Knokker; eerste redacteur agrarisch leven: Dienkruier; tweede redacteur agrarisch leven: rbiesman; eerste redactrice vrouwe-rubriek: tweede redactrice vrouwenrubriek: Rache rste redacteur ontspanningsrubriek: les Azijn- e redacteur ontspanningsrubriek: Nathan Poep lacteur: Jacob Blitz.

ONGEZOND EN INGEZONDEN

HET LEVEN

M. de R. — Wat is het leven toch moeilijk om te leven. Dikwijls denk ik eraan om het bijltje er maar bij neer te leggen. Maar de hoop, dat ik het nog eens gebruiken kan, doet mij weer opleven en dan leef ik het leven weer gewoon verder, alsof er niets gebeurd was. Met dank voor de plaatsruimte.

Uw abonné
KLEPJES

DISTANTIE

M. de R. — Dikwijls lees ik het woord „distantieeren" in de krant en ook „distantie" of „distantio". Wat beteekent dat toch? Het is mij een raadsel. Met postzegel en hoogachting,

Uw gewillige dnr.
KWAK

(„Distantieeren" is het afstand nemen van een persoon, ding of begrip, meer speciaal in de politiek de afstand tusschen behoorlijke, fatsoenlijke, godvruchtige (om niet te zeggen vróme), adellijke en welvoeglijke menschen eenerzijds en onbehoorlijke, onfatsoenlijke, kettersche (om niet te zeggen heidensche), onadellijke en onwelvoeglijke, zelfs revolutionnaire menschen anderzijds. „Distantie", afgeleid van „diets" (door letterverwisseling tot „di(e)st" geworden) en „anti(e)" — wat vrijwel hetzelfde is — is de afstand, waarover wij ons distantieeren, uitgedrukt in Roomsche el-en. Voor „Distantio" zie de advertentie in ons vorig nummer. — Red.)

ZWART FRONT REDIVIVUS?

M. de R. — Als eerlijk zwart handelaar zou ik het op prijs stellen, indien U mij langs dezen weg in contact zoudt willen brengen met andere eerlijke zw. h., die het Vaderland Dienen door hun winstgevend beroep. Wij zouden dan gezamenlijk een Zwart Front kunnen oprichten ter bestrijding van de distributie. Hierbij f 100.— zwarte lapjes voor uw kas.

Met kerkschen groet,
FRANCISCUS VOLLENBUYCKE

TWIJFEL

M. de R. — Meent u altijd wel serieus wat u zegt? Soms voel ik twijfel in mij opkomen.

Achtend
GERRIT ZORGJES

(Wij kennen dezelfde gevoelens als de geachte lezer, maar wij zetten ons daar over heen, omdat wij ons in dezen tijd over veel moeten heenzetten. — Red.)

LAATSTE NIEUWS

Naar wij zoojuist uit Londen (U.S.A.) vernemen, maakt men zich in de hoofdstad van het Empire heelemaal geen zorgen over het verloop van den veldtocht in Afrika. Het is best mogelijk, zoo zegt men, dat wij er veel moeten prijsgeven, maar dan zal dat zijn om andere belangrijke punten te handhaven. Laat ons niet vergeten, zoo luidden onze inlichtingen, dat wij Oost-Azië ook hebben prijsgegeven om iets anders te behouden!

(De lezer herinnere zich, dat Malta, Cyprus en Gibraltar nog steeds vast in Britsch bezit zijn. — Red.)

efde ik mij dus niet bezorgd te maken. Toen ik zekerheid had, dat tje sliep, kroop ik heel voorzichtig uit mijn kar en sloop de straat op. we zaakjes tegemoet.

: : : :

als gezegd, brak er nu een zware tijd voor mij aan. O, o, wat heb en moeten werken. Wij uitverkoren volk schuwen den handenarbeid. is juist een teeken van onze hooge uitverkiezing. Wij zijn geboren e handelen. Nu lees ik in stille oogenblikken wel eens in de heilige en en dan frappeert het mij telkens weer, hoe ons volk altijd zelfs Jahve gehandeld heeft.

eef ons dit, dan geven wij u dat!" zoo spreken wij tot hem en hij ns.

ooral die episode van het gouden kalf lees ik altijd met smaak en ens voel ik dan weer een diepe bewondering voor dien broer van , dat hij ons volk er toe hadden bewegen om hem al de gouden aden te geven. In alle bescheidenheid mag ik zeggen, dat ik getracht dien roemrijken voorvader na te volgen.

aar laat ik terugkeeren tot die vernederende periode van mijn leven, rin ik gedwongen werd, om handenarbeid, slavenwerk te verrichten. d Greetje verlaten en die vijf en dertig gulden van haar meeomen. Ik moest dus oppassen, dat ik uit haar buurt bleef. Niet dat ij bezwaard voelde vanwege dat geld. Ik had ze van haar geleend ater zou ik die wel op een of andere manier aan haar teruggeven. oelde ook heel goed, dat ik niet meer zou kunnen eten in het zuster- Greetje zou wel in haar wanhoop daarheen vluchten en dan zou aarheid aan het licht komen. Het beste zou zijn om Amsterdam maar lijdje te verlaten en ergens anders een nieuw handeltje te beginnen. ik meer dan honderd gulden in mijn zak had, behoefde ik mij niet ezorgd te maken over de naaste toekomst. Maar van den anderen wilde ik dat geld zooveel mogelijk intact laten, ja het nog vermeer- . Eerst moest ik een onderdak zien te krijgen voor den nacht. Het zoel weer. Dus klom ik over het hek van het Vondelpark en legde p een bank neer. Maar de slaap wilde niet komen. Ik pijnigde mijn ns, om na te denken over de toekomst. Ik kreeg bijna spijt, dat ik compagnon verlaten had. Zou er werkelijk geen toekomst gezeten in onzen bloemenhandel? Half en half had ik reeds het plan opge- tegen den morgen weer naar het karren-kerkhof terug te gaan en de zaak met Greetje voort te zetten, toen plotseling een gestalte zich over mij heenboog en mij bij de schouders optrok.

„Hé, snotneus, wat doe jij hier op mijn bed?"

Instinctmatig had ik naar mijn borstzak gegrepen waar ik mijn geld bewaarde. Die beweging was mijn aanvaller niet ontgaan. Bliksemsnel stak hij zijn hand in mijn binnenzak, haalde de portefeuille eruit en rende er mee weg voor ik eigenlijk goed wist, wat er aan de hand was.

Eén oogenblik was ik versuft. Toen sprong ik op en holde gillend den kant op, waarheen mijn aanvaller gevlogen was. Maar ik kon niemand ontdekken.

Snikkend viel ik neer op een andere bank. Mijn toestand was verschrikkelijk. Ik mocht dit geval niet aangeven bij de politie, want dan zou ik ook het geval Greetje moeten verklaren. Zelf kon ik ook niets doen want ik had mijn aanvaller nauwelijks gezien. Waarschijnlijk was het een of andere zwerver.

Maar mijn honderd gulden waren weg. Ik had letterlijk niets meer. Al het geld zat in die portefeuille. Ik wil u echter niet langer vermoeien met de beschrijving van mijn toestand.

Dienzelfden dag kwam ik bij een bakker terecht, die juist een knecht kon gebruiken. Ik was van plan om slechts een paar weken te blijven, om zoodoende weer een beginkapitaaltje te verzamelen, waarmee ik een handeltje zou kunnen beginnen. Maar het werden drie volle jaren.

Het waren wel jaren van schande. U weet, hoe ik over handenarbeid denk. Maar ik kan gerust zeggen, dat in dien tijd de kiem gelegd werd, waaruit mijn ontzaglijk vermogen van nu zich ontwikkeld heeft.

Bakker Deegman was een goede vijftiger. Hij had een vrouw, maar geen kinderen. Zijn zaak was gevestigd in de Ferdinand Bolstraat, een echte volkszaak dus.

Op dien morgen, dat ik van mijn kapitaal beroofd werd, slenterde ik mistroostig door de Ferdinand Bol. Het was nog vroeg, ongeveer zes uur. Ik kan mijn gemoedstoestand niet beter vergelijken dan met dien van mijn voorouders in de woestijn, toen zij als straf voor hun zonden tot de ontdekking kwamen, dat het beloofde land nog even ver van hen verwijderd was als toen zij nog in ballingschap vertoefden. Zij hadden een glimp ervan op mogen vangen, maar eerst na veertig jaren zouden zij erin mogen trekken.

(Wordt vervolgd)

DE LANDSTAND AAN DEN ARBEID

Een onzer medewerkers had een onderhoud met enkele functionarissen van den Landstand, naar aanleiding waarvan hij onderstaand artikel schreef:

ACHTER ons ligt een langdurige periode van den strijd om het bestaan van den boer, een strijd, welke ook thans nog lang niet uitgestreden is. Men dacht weliswaar het ellendige tijdvak, ontstaan na de Fransche revolutie, met de liberale maatregelen van 1880 afgesloten te hebben, doch het zal ook thans niemand meer onbekend zijn, dat juist dit kapitalistisch stelsel niet alleen de stadsarbeiders, doch in nog hoogere mate de boeren in een steeds moeilijker positie heeft geplaatst en dat juist door het steeds oppermachtiger worden van het kapitaal de boerenstand niet alleen stoffelijk, doch meer nog geestelijk verarmd werd. Ja, inderdaad, geestelijk! Want onze volksgenooten waren vergeten, dat er behalve stadsbewoners „ook nog" boeren in de lage landen bij de zee woonden en dat ook deze menschen recht op sociale verbeteringen hebben. Diezelfde volksgenooten dreven den boer zelfs zoover, dat hij niet meer prat ging op zijn boer-zijn, doch dat hij zich voor alles, wat hem betrof, begon te schamen. Daarom moet opnieuw het besef doordringen, dat een gezonde volksopbouw pas mogelijk is, als ten volle rekening wordt gehouden met de groote sociale beteekenis van de groepen der kleinere zelfstandigen en zeker in de eerste plaats van die der boeren. Bovendien mag ook niet onvermeld blijven, dat in streken, waar grootkapitaal overheerschte en op landerijen die òf aan de kerk òf aan particulieren behoorden, ongetwijfeld meermalen zeer ongewenschte toestanden voorkwamen. De democratie beriep zich dan wel op de min of meer aartsvaderlijke verhoudingen in dien tijd en droeg ook in zich het beginsel, dat de goede grondeigenaar zich tot op zekere hoogte verantwoordelijk gevoelde voor het welzijn van zijn pachters, doch in de praktijk beschouwde deze zijn werkkrachten meer als ondergeschikten dan als gezinsleden.

Omstreeks 1880 ontstonden er wel eenige landbouwvereenigingen, doch deze waren slechts op commercieele leest geschoeid: product en prijs waren hoofdzaak en dienden dus op peil gehouden te worden. Reeds vijf jaar later, in 1885, werd het Nederlandsch Landbouwcomité opgericht, welks organisaties zich tot in alle provincies vertakten, doch dat evenmin wezenlijk bijdroeg tot den welstand der boerenbevolking. Het splitste zich dan ook in 1896 en uit haar kwam in hoofdzaak de Nederlandsche Boerenbond voort, die vooral den nadruk legde op de sociale verhoudingen van den boer en zijn gezin en dus was te beschouwen als een bijzondere uitdrukking van den toen heerschenden nieuwen boerengeest. Ook deze bond kon geen stand houden, viel uiteen in provinciale federaties, die gelijkwaardig waren aan autonome gezelschappen, welke langzamerhand hun oorspronkelijk karakter geheel verloren. De boerenorganisatie ontwikkelde zich daarna tot Katholieken Boerenbond, Christelijken Boeren- en Tuindersbond en de neutrale bonden.

De oude toestanden werden op den ouden voet voortgezet, er werd niet eens gerept over sociale verhoudingen van den boer. Wèl werden alle mogelijke commissies opgericht, waar men de vraagstukken van alle kanten bekeek, maar tot een daad kwam het nooit, kòn het ook niet komen met een dergelijk geleuter achter groene tafels. Toen drongen zich mannen als Smid op den voorgrond en bijna alleen aan hun energie is het te danken, dat een stap in de goede richting werd gedaan: het in 't leven roepen van den bond Landbouw en Maatschappij, een organisatie, welke in de eerste plaats verbetering beoogde van de maatschappelijke omstandigheden van den boer, zijn medeburgers en zijn gezin en het beginsel huldigde, dat den boeren voor alles een voldoende levensgrondslag verschaft moest worden. Het is ook niet meer dan vanzelfsprekend, dat een regeering zoo goed mogelijk voor den boerenstand zorgt, want in het boerendom liggen de sterkste levenskrachten van het volk. Het eigenaardige van deze maatschappij is nu, dat de geest, waarin zij strijdt, de geest van Assen wordt genoemd. Assen, het hart van Drente, waar de meeste armoede onder de boerenbevolking werd geleden, was de bakermat van deze organisatie. Hoe kon het ook anders! Immers, dáár was er de grootste behoefte aan sociale verbeteringen voor boer en arbeider. Niet alleen inwendig, doch ook uitwendig was reorganisatie meer dan noodzakelijk. Het probleem van den uitvoer werd met kracht ter hand genomen. Reeds bij de oprichting van de N.S.B. in 1931 waren stemmen opgegaan tot het instellen van een Boerenfront, dat later als onderdeel der N.S.B. zijn werkzaamheden voortzette. De boer werd op een hooger plan geplaatst: hij was de oer-kultuurdrager en voedselproducent van zijn volk.

Deze beide zoo weinig uiteenloopende landbouwinstellingen, Landbouw en Maatschappij en Boerenfront, smolten in October 1940 samen tot het Nederlandsch Agrarisch Front onder leiding van den boerenleider Roskam. Hij en dr. Posthuma droegen zeer veel bij tot het tot stand brengen van dit front. November 1941 zette de kroon op het werk: de oprichting van den Nederlandschen Landstand onder leiding van Roskam. Aan het doordraaien en de dumping van landbouwproducten diende nu maar eens een eind te komen! Waarom nog langer groenten en fruit op de mestvaalt te gooien, terwijl een groot deel der bevolking hongerde en waarom nog langer de boter tegen belachelijk lage prijzen aan Engeland te verkoopen, terwijl plantaardige vetten tegen hooge prijzen ingevoerd werden? Want wie leed er het meest onder? De boer! De boer, die tegen elken minimumprijs zijn waar op de markt bracht. Hiervoor diende een stokje gestoken te worden.

Doch men koesterde argwaan tegen de nieuwe, baanbrekende ideeën, vooral omdat zij uit Duitschland kwamen.

Dat dan ook de tegenwerking zeer groot was, laat zich denken. Zij deed zich het meest gevoelen in Brabant. Immers, bijna alle land behoort hier aan de kerk en de geestelijkheid doet al het mogelijke haar schaapjes op het droge te houden en door allerlei haar zeer zeker toevertrouwde dwangmaatregelen de gehoorzame zieltjes van een samenwerking met den Landstand af te houden. Het is daarom de taak van den Landstand de houding der R.K. geestelijkheid in het juiste licht te stellen en hen, die weigeren samen te werken, voor oogen te houden welke konsekwenties daaruit kunnen voortvloeien. De Landstand mag zich gelukkig prijzen te kunnen constateeren, hoe langzamerhand dan ook verschillende Katholieke boeren en tuinders actief beginnen mede te werken. Onder de parolen „Nederland voedt zichzelf" en „Productieslag 1941" werd alles in het werk gesteld een normalen productiegang en een verbeterden toestand der boeren te verkrijgen.

De Landstand stelt zich tot taak om allen, die aan de verbreiding van de nationaal-socialistische gedachte medewerken, door eendrachtigen arbeid tot eenheid te brengen. Dàn eerst zal het gelukken daadwerkelijk op te treden tegen alle gevaren, die onze boerengemeenschap en dus onze volksgemeenschap bedreigen.

Nederland kan zich zoo een eervolle plaats in het nieuwe Europa verwerven.

DE LANDSTAND is een publiekrechtelijk lichaam met wetgevende bevoegdheden, die dus verordeningen en beschikkingen in het leven kan roepen. Aan het hoofd staat de boerenleider Roskam. Het staatstoezicht op den Landstand wordt uitgeoefend door den secretaris-generaal van het Departement van Landbouw en Visscherij.

In de leiding van den Nederlandschen Landstand wordt de Boerenleider bijgestaan door den Boerenraad, waarin de boerenleiders der provincies ambtshalve zitting hebben, terwijl bijzondere leden aan den Boerenraad kunnen worden toegevoegd. Deze Boerenraad wordt geraadpleegd over alle onderwerpen, waaromtrent de Boerenleider het oordeel van den Raad wenscht te vernemen. Voorts kan de Boerenleider tot zijn advies en bijstand bijzondere commissies instellen, welke hij zelf wederom kan opheffen en waarvan hij de leden kan benoemen, schorsen en ontslaan.

Inmiddels is door den Boerenleider Roskam in Maart geïnstalleerd de Commissie van Advies van den Nederlandschen Landstand.

De boerenleider kan zich bij de leiding van den Nederlandschen Landstand laten vervangen door den Voorman. De Voorman is gerechtigd in naam van den Boerenleider den Nederlandschen Landstand in en buiten rechten te vertegenwoordigen, terwijl hij aan den Boerenleider verantwoordelijk en aan diens richtlijnen en aanwijzingen gebonden is.

De Boerenleider, de Voorman en de Boerenraad vormen derhalve de leiding van den Nederlandschen Landstand. Voor het Algemeen Bestuur van den Landstand is aan den Boerenleider toegevoegd de Hoofdstafleider. Deze is onder verantwoordelijkheid aan den Boerenleider en overeenkomstig diens richtlijnen en aanwijzingen belast met de dagelijksche leiding van het bestuur en het beheer van den Landstand, terwijl hij tevens den inwendigen dienst en de huishoudelijke aangelegenheden regelt.

Hoofdafdeeling „Volk en Bodem" heeft te waken over de eer van den boer, over de kultuurverhoudingen op het platteland en vooral over de boerenjeugd, want zij is de toekomst van het volk. De jeugd moet losgemaakt worden uit haar democratische verdwazing, teneinde straks als vrije boer met eigen erf in een bevrijd Europa te kunnen leven.

Met het oog op hun nieuwe bestemming was het zeer wenschelijk niet te lang te wachten met het organiseeren van de leergangen voor boer en tuinder De Landstand mag zich dan ook verheugen in zijn eerste boerenschool te Rijs in Friesland. Het is werkelijk de moeite waard hier eens te gaan zien, welk werk hier verricht wordt, welke goede invloeden de nieuwe orde met zich brengt. De jeugd wordt hier bovendien onderwezen in heemkunde, gezondheidsleer, rassenkunde en geschiedenis, afgewisseld met het beoefenen van sport. Belangstelling voor volksche gebruiken en zeden, landelijke kleederdrachten, volksche dansen, kan niet langer meer als een particuliere aangelegenheid van nijvere „folkloristen" worden beschouwd, doch kennis, begrip en bescherming van deze onderwerpen moeten het volk worden bijgebracht.

Het bestuur van de Hoofdafdeeling „Voortbrenging" houdt voortdurend contact met de Land- en Tuinbouwconsulenten en hun assistenten in de provincies.

Een raad van deskundigen staat het bestuur ter zijde en zal bovendien het doel van zijn afdeeling dienen door het geven van inlichtingen, zoowel mondeling als schriftelijk en door het houden van lezingen. In het weekblad „De Landstand", dat over geheel Nederland wordt verspreid, worden alle gestelde vragen zooveel mogelijk behandeld en doel en werkelijkheid nader uiteengezet en gemotiveerd. Kortom het bestuur zal trachten dit doel door de bewandeling van alle deugdelijke wegen te bereiken, welke het in deze richting noodig of wenschelijk acht. Juist in deze oorlogstijden is het volk aan alle kanten blootgesteld aan de storingen, die in zijn afzetgebied optreden. Deze stand van zaken maakt het noodig, dat de landbouwproductie zoo hoog mogelijk wordt opgevoerd, zoodat met de verzorging van den eigen grond het hoogst mogelijke peil wordt bereikt. „Productieslag" en „Nederland voedt zichzelf" daveren door de lucht.

De derde Hoofdafdeeling, „Voedselvoorziening", houdt zich bezig met het vraagstuk van vandaag!

Wien rijzen niet de haren te berge, wanneer hij denkt aan de aardappelen- en groentenschaarschte der laatste weken? Het gebrek aan aardappelen is niet een gevolg, zooals men gaarne redeneert, van den grooten uitvoer naar Duitschland, doch is grootendeels te wijten aan de slechte organisatie van twee jaren geleden, waarvan wij nog beden den terugslag ondervinden. Daarbij komt nog, dat de lange, koude winter oorzaak was, dat met de werkzaamheden buitengewoon laat begonnen kon worden.

Ook met de groente staat het niet veel beter. Een groot deel is bevroren. Het is mede het werk van den Landstand, een werk, dat zeker niet gemakkelijk is, alles zoo veel mogelijk in goede banen te leiden.

Tenslotte bestaat nog de Hoofdafdeeling „Beheer, voorlichting en statistiek."

De Landstand heeft nog zeer veel op het programma staan. Met man en macht wordt er heden gewerkt aan groote verbeteringen in de waterschappen. Bovendien vraagt het pachtwezen algeheele belangstelling. Tijden lang is het lot van talloze boeren door schuldenlast en op te brengen pacht bepaald geweest. De politiek van het geleende kapitaal, waarvan volgens vaste regelen rente betaald moest worden, waartoe de boer door sociale verplichtingen gedwongen was, staat wel in flagrante tegenstelling tot de levenswetten van het boerenbedrijf, waar de opbrengsten zich niet naar de verstarde tabellen der pachtrekening richten, doch van de willekeur en de grillen der eeuwig wisselende natuur afhangen. De macht der Pacht- en Grondkamer, om jarenlang op hun bedrijf zwoegende arbeiders van hun grond af te zetten, dient gebroken te worden. Dergelijke toestanden trof men het meeste aan in Brabant, waar bijna alle grond eigendom der kerk is. Het ging zelfs zoo ver, dat de heeren geestelijken hun boeren hand- en spandiensten lieten verrichten en met schaamte moet gezegd worden, dat dit ook thans nog voorkomt.

De Landstand heeft reeds enkele stappen in de goede richting gedaan en het is de bedoeling den weg der ruilverkaveling te betreden. Thans is men zoo ver, dat in de provincie regelmatig door het bureau Pacht zittingen worden gehouden, waar alle pachters gratis advies kunnen inwinnen. Een groote verbetering op dit gebied kan worden verwacht van het zoojuist genomen besluit van de Secretarissen-Generaal van de Departementen van Justitie en Landbouw en Visscherij, n.l. „Het uitvoeringsbesluit, behoorende bij het Pachtbesluit."

Hierin wordt aan de Boerenleiders der Provincies, inzake het benoemen van leden voor de Grondkamers, groote bevoegdheid en medezeggenschap gegeven.

Een vraagstuk, dat zeker niet onvermeld mag blijven is dat van den zwarten handel. Het gebeurde in 1941 nog vaak, dat de boer zijn product ver beneden den kostprijs moest leveren. Zoodoende was hij wel genoodzaakt zijn weg in den zwarten handel te zoeken. Men ging zelfs zoover, dat men den zwarten handel de veiligheidsklep van den boer noemde.

Met volle overtuiging strijdt de Landstand tegen den zwarten handel en zal ook die volksgenooten bestrijden, die er aan deelnemen, omdat de boeren verantwoordelijk zijn voor de voeding van het Nederlandsche volk. De Landstand kan niet strijden voor de rechten van den boer als hij dezen niet tegelijk op zijn plicht wijst. In deze v o r m i n g van het Nederlandsche boerendom tot Germaansch-bewuste verzorgers van het eigen volk en de groote Germaansche ruimte ligt een schoone taak!

Bekentenis tot het Rijk

Artikelen van Wolfgang Ispert en Prof. dr. Goedewaagen

Twee in Nederland welbekende persoonlijkheden hebben artikelen gepubliceerd in Duitsche tijdschriften over de positie der Nederlanden in Europa, zooals die zich thans ontwikkelt. Beide artikelen, ofschoon verschillend in onderwerp en doelstelling van betoog, toonen een dermate frappante overeenstemming in visie, dat zij een sprekend getuigenis zijn van eenzelfde diepgewortelde wereldbeschouwing. Het eene artikel, van de hand van Wolfgang Ispert, getiteld „Die antikontinentale Wendung der Niederlande" en verschenen in de Weensche „Zeitgeschichte" begint als volgt:

„Het economische, geestelijke en politieke zwaartepunt van de Nederlandsche ruimte lag vóór den 80-jarigen oorlog tegen Spanje in het Oosten van den huidigen staat, voornamelijk in de provincies Overijsel en Gelderland. Het Westen, dus de tegenwoordige provincies Noord- en Zuid-Holland alsmede Zeeland, waren destijds slechts gedeeltelijk bewoonbaar, omdat zij sterk geïnfiltreerd waren met binnenzeeën van belangrijken omvang en een voldoende dijkwering tegen de zee niet bestond. De voornaamste scheepvaartroute liep toen van den Rijn door den IJsel naar de Zuiderzee en door het Vlie naar de Noordzee; aan Rijn en IJsel lagen ook de toentertijd belangrijkste steden Nijmegen, Arnhem, Deventer, Zwolle en Kampen — allen voorsteden der Duitsche Hansa en nauw daarmee verbonden. De betrekkingen met Osnabrück en Münster eenerzijds en met Wezel en Keulen andererzijds waren tot in de 17de eeuw zeer nauw; een dicht net van goede wegen stelde daartoe in staat. Staatsch gezien bestond de tegenwoordige Nederlandsche ruimte uit een aantal souvereine gebiedsdeelen, die allen tot het Rijk behoorden en gedeeltelijk ook op het huidige Rijksgebied lagen. Zoo is b.v. Gelderland een deel van het vroegere hertogdom Gelre (Geldern), welks hoofdstad nog heden aan Duitsche zijde ligt.

Met de toenemende beveiliging van de Westelijke provincies tegen het water en haar daarmede in aantal toenemende bevolking verlegde zich het zwaartepunt van de Nederlandsche ruimte steeds meer naar het Westen, welk proces sterk bevorderd werd door de koloniale epoche, die een aanvang nam en waardoor vooral Amsterdam verrassend aan beteekenis won. De concurrentie tusschen de Hollandsch-Zeeuwsche steden eenerzijds en de Hanze andererzijds ontwikkelde zich steeds meer ten gunste van de eersten, waarbij ook de invloed en beteekenis der Oostnederlandsche steden natuurlijk steeds geringer werd."

De schrijver wijst er dan op, hoe na de Hervorming calvinistische invloeden gingen overheerschen, waardoor het „Hollandsch", de bijbeltaal, tot voertaal werd en het ontstaan van het plutokratische regentendom ten zeerste werd bevorderd. Hij zegt vervolgens:

Willem van Oranje en zijn onmiddellijke nakomelingen (de laatste, Willem III, stierf in 1702) hadden van staat en regeering reeds een totaal ander begrip, daarom, omdat hun geboorteland, het graafschap Nassau, in het geheel geen belangrijke steden bezat, maar wel een zeer goeden boerenstand: de Nassausche deugden lagen niet op het gebied van geldverdienen, maar op dat van soldatische eigenschappen. Ook voelde Willem III zich nog absoluut verbonden met het Rijk, terwijl de regenten van den beginne af aan bewust naar een scheiding van het Rijk hadden gestreefd. De strijd tusschen centraal gezag en particularisme eindigde met de overwinning der laatsten, ofschoon eerst in de 18de en 19de eeuw, onder de inmiddels aan het roer gekomen zijtak der Oranje's, die geenerlei bijzondere capaciteiten aan den dag legde. Het volk, oorspronkelijk op zeer verklaarbare gronden steeds anti-regentaal ingesteld, verzoende zich met de regenten via den omweg der democratie, die het gelijk kiesrecht bracht, zij het dan ook zonder den invloed der groote bourgeoisie op een of andere wijze te beperken.

De Nederlandsche staat ontwikkelde zich onder haar invloed steeds meer tot een anti-Duitsch en zelfs anti-Europeesch bouwwerk, dat geestelijk in toenemende mate tot Engeland, ja, tenslotte zelfs tot de Ver. Staten neigde. Daardoor miskende men de wasdoms-tendenzen van Midden-Europa, het ontstaan van een Europeesch krachtencentrum met een Duitsche kern, de vorming van een Groot-Europeesche economische ruimte en de aantrekkingskracht, die van zulk een eenwording van Europa moest uitgaan. Men deelde veeleer de Engelsche opvatting, dat een dergelijke kernvorming gevaarlijk was en daarom bestreden moest worden en men was allesbehalve neutraal. Engeland zag door het opkomen van Duitschland het gevaar van een Europeesche eenheid ontstaan, die noodgedwongen een bedreiging van zijn eigen machtspositie moest worden. Nederland, als trawant van Engeland, sloot zich bij deze vrees aan, zonder te zien, dat het geografisch nog altijd een deel van het Europeesche vasteland is, derhalve zijn lot behoort te deelen. Nog onlangs heeft de minister-president der Nederlandsche emigrantenregeering te Londen verklaard, dat hij niets moest hebben van een nieuwe Europeesche orde, omdat Nederland bij Europa geen grooter belang had dan bij de andere kontinenten, waarop zijn bezittingen lagen."

Tot zoover Ispert. Prof. Goedewaagen gaat in zijn artikel „Die kulturellen Aufgaben der Niederlande" in de Züricher „Nationale Hefte" van hetzelfde uitgangspunt uit en trekt in zijn betoog de eenig-mogelijke konsekwentie voor ons volk in dezen tijd: de b e k e n t e n i s tot G e r m a n j e.

„Er was eens een tijd — hij duurde vele eeuwen — dat de geschiedenis van Nederland die van de provincies Holland en Zeeland was. De meer Zuidelijk en Oostelijk gelegen gouwen golden slechts als aanhangsel. Het was de tijd van de zgn. H o l l a n d s c h e geschiedschrijving, die verklaard wordt uit het machtsoverwicht der zeeprovincies. Na den eersten wereldoorlog en onder den invloed der Vlaamsche beweging ontstond ook in de Nederlanden een ruimhartiger opvatting van onze geschiedenis, de G r o o t - N e d e r l a n d s c h e, die onze historie laat beginnen in Gent en Brugge en de Zuidelijke Nederlanden erbij betrok. De gebeurtenissen der laatste jaren hebben ook deze beschouwingswijze achterhaald. Ook de Groot-Nederlandsche geschiedschrijving mist de ruimte der wijde perspectieven. Heden ten dage rijpt in de Nederlanden de idee der G e r m a a n s c h e geschiedenisopvatting: uit het kleine Holland groeiden in ons historisch bewustzijn de Nederlanden en uit hen de Germaansche ruimte. Onze tegenwoordige geschiedenis is Germaansche geschiedenis, waarin de Nederlanden en tenslotte ook Holland eerst z i n krijgen. Dat beteekent een revolutie in ons historisch bewustzijn. Wij Nederlanders, met onze kleine Europeesche ruimte en onze 9 millioen inwoners, voelen ons opgetrokken in een grooter verband."

De schrijver zegt dan, dat in het tijdvak van de 13de t/m de 17de eeuw Nederland zich wel degelijk zijn Germaansche zending bewust wàs, maar dat na de 17de eeuw het verval intrad:

„Dit land zou een groote, zelfs leidende rol hebben kunnen spelen, wanneer het zijn politieke en kultureele positie had benut. Toen de Nederlanders hun Rijk in Batavia, in Suriname, in Nieuw-Holland en Brazilië vestigden, vergaten zij hun kontinentale Rijkstaak, die zij op zich hadden kunnen nemen. Zooals Holland zijn plicht verzaakte tegenover de Zuidelijke Nederlanden door aan de Fransche expansiezucht geen halt toe te roepen, evenzoo maakte de regentengeest in de Nederlanden de banden met het Duitsche Rijk los. Het gevolg was, dat de vereenigde Nederlanden als groote mogendheid uitgeschakeld werden en dat zij zich voortaan door een negatieve houding in het labiele evenwicht der Europeesche krachten trachtten staande te houden. Daarbij verschrompelde het scheppend vermogen. Men begon te leven van de traditie der vaderen en raakte zoodoende weldra uit gebrek aan weerstandskracht in het vaarwater der Fransche cultuur. In dien tijd golden in de Nederlanden de Fransche levensstijl, het Fransche taalgebruik, het Fransche rationalisme, de moraliseerende tendens, het geloof aan den vooruitgang, het deïsme, zooals Voltaire, Rousseau, Diderot en d'Alembert dat verpersoonlijkten."

Prof. Goedewagen wijst er hierna op, hoe weliswaar het volksche bewustzijn nogmaals een weinig opleefde, doch dat de staat, die kultuur als een privézaak beschouwde, niet het minste deed om onze kunst in het buitenland bekend te maken. Doordat men de opkomst van het Tweede Duitsche Rijk zag als een gevaar en men bleef leven in het bewustzijn van een tegenstelling tot Germaansch-Duitsch Europa werd het mogelijk, dat Nederlandsche intellectueelen tot op den huidigen dag anti-Duitsch ingesteld zijn. Het artikel besluit:

„De Nederlandsche kultuur heeft ruim twee eeuwen haar Germaansche plicht verzaakt. Zij is in dien tijd steeds georiënteerd geweest op Frankrijk, dat ons sinds Lodewijk XIV bedreigde en in de Zuidelijke Nederlanden een openlijke annexatiepolitiek voerde, en op Engeland, dat ons een onzer mooiste nederzettingen, de Kaapkolonie en Transvaal, ontroofde en ons gebruikte als instrument bij zijn evenwichtspolitiek op het vasteland. Onze kultuur heeft zich daarentegen tegen de Duitsche gericht, ofschoon die ons door alle eeuwen bloeds- en geestesverwant was.

Wij Nederlanders hebben heden en voor immer den plicht onzen Germaanschen aard in onze kultuur scheppend tot uitdrukking te brengen om zoo de motieven van alle groote Germaansche kunst, het Faustische karakter van onzen levensstijl, in onze kustwerken te laten spreken. Ons volk moet weer Germaansch worden opgevoed. Wij hebben heden dichters en schilders, die van Europeesche beteekenis kunnen zijn, zoo zij slechts deze nieuwe Germaansche aera wilden verstaan en er zich in laten inschakelen."

De foto's hierboven geven eenige jodenfiguren weer, zooals men die in Amsterdam en Den Haag dagelijks aantreft. Wij hebben geen moeite gedaan om uitgezochte typen te fotografeeren, maar geven een greep uit de werkelijkheid: handelende, sjacherende joden, arrogante joden, ventende joden, sjofele joden, smoezende smouzen en wat dies meer zij. En dan (rechts boven): de witte jood, de eeuwige zwarthandelaar, de man van de vieze zaakjes, altijd in het gezelschap van joden, hun manieren overnemende en hun taaltje sprekende. Deze heeren, die hun eigen volk benadeelen en uitzuigen ten koste van de joodsche parasieten dienen te bedenken, dat er eens een eind komt aan het geduld der overheid. Deze vijanden van de volksgemeenschap zijn allen gesignaleerd, maar het feit, dat zij nog ongestoord voort mogen gaan met hun ongure praktijken houdt niet in, dat zij niet op een dag ter verantwoording zullen worden geroepen. De kampen zijn gereed, waar zij **g r o n d i g** zullen worden opgevoed tot volwaardige volksgenooten!

GENERALKOMMISSAR SCHMIDT

verklaarde Zondag j.l. te Breda o.m. dat de Joden even arm daarheen zullen terugkeeren, waar zij vandaan gekomen zijn. Wie dan nog met het jodendom sympathiseert, zal op gelijken voet behandeld worden. Overal waar Duitschers komen, zal dit probleem op dezelfde wijze worden opgelost!

(Vervolg van pag. 3.)

slag is, komt men bij nader inzien tot de ontdekking, dat deze overwinning der Asmogendheden voor de overwinnaars een grootere teleurstelling moet beteekenen dan voor de overwonnenen". Het geheel zou dan ook volmaakt zijn geweest, ware het niet, dat een Australisch blad er op gewezen had, dat de Britten, welke sedert eenigen tijd de verdediging van deze plaats van de Australische troepen hadden overgenomen, nog niet zooveel dagen hadden kunnen standhouden, als de Australiërs destijds maanden. Hetgeen ook weer waar is....

Bepaalde Britsche kringen beginnen thans den kop op te steken. Diegenen namelijk, die voor den oorlog al niets van Winston Churchill moesten hebben, omdat zij een nog te scherpe herinnering aan het onbesuisde optreden van dezen onevenwichtigen drankzuchtige in de jaren 1914—'18 hadden, aan den leeptouw te laten houden. De wenschen zich niet langer op poging van Attlee, die tijdens de afwezigheid van z'n baas, poogde de Noord-Afrikaansche nederlaag te bagateliseeren, mislukte volkomen. Zij herinneren eraan, dat Churchill tijdens de verovering van Malakka — toen hij met den val van Singapore in 't zicht eveneens plotseling zoo noodig met Roosevelt over de „overwinning" moest gaan praten — nog verklaard had, dat Engeland nu eenmaal niet overal kon zijn en dat het daarom beter was Singapore te verliezen om Noord-Afrika — de bakermat van de a.s. overwinning immers! — tenminste te behouden. En dat intusschen niet alleen Singapore, maar ook Nederlandsch-Indië en Birma verloren zijn gegaan, om van Noord-Afrika zelf dan nog maar te zwijgen. De „strateeg" Churchill moet er daarom zelf aan te pas komen. En al telefoneerde hij vanuit Washington aan het Lagerhuis, dat hij na zijn terugkeer „zijn eerlijkste rede van den geheelen oorlog" zal houden, bij wijze van „welkom thuis", ligt er een motie van wantrouwen op hem te wachten....

Deze zoo ontijdig afgebroken reis van den Britschen minister-president biedt trouwens nog een ander aspect, dat eveneens een korte beschouwing waard is. De veronderstelling, dat Churchill zoo plotseling naar Amerika vertrok om de onaangenaamheden te ontloopen, die hem, na de nederlaag in Noord-Afrika zeker te wachten stonden en de kans, de oppositie, welke tegen hem gerezen was te ontzenuwen door een optimistisch verslag van zijn besprekingen aldaar met Roosevelt, is naar alle waarschijnlijkheid juist. Hij handelde een half jaar geleden niet anders. Doch daarnaast schijnen er voor zijn reis nog andere redenen te hebben bestaan. Namelijk, dat niet hij, doch de Amerikaansche president het initiatief daartoe genomen heeft en slechts het tijdstip van de reis min of meer door Churchill zelf kon worden bepaald. Namelijk, dat de Amerikaansche regeering de methode heeft toegepast, die Engeland in zijn glorietijd ook gebruikte. Toen werden herhaaldelijk buitenlandsche vorsten en ministers uitgenoodigd een bezoek te brengen aan het hof van St. James. Zij werden daar met groot eerbetoon ontvangen, doch intusschen gedwongen om in Downingstreet voor Engeland voordeelige overeenkomsten af te sluiten. Het verloop van den oorlog heeft Engeland in een positie gebracht, waarin het niet meer in staat is, zelfstandig zijn buitenlandschen politieken koers te bepalen. In militair opzicht tot op groote hoogte afhankelijk van de inzichten van Stalin, moet het ten aanzien van financieele en economische belangen aan den leiband van de Amerikaansche regeering loopen. Het oogenblik, waarop Engeland niets meer heeft aan te bieden, begint te naderen. Zijn goudvoorraden zijn reeds lang overgegaan in Amerikaansche handen. Gelijk ook de waardevolle bestanddeelen van zijn buitenlandsche beleggingen al naar de overzijde van den Atlantischen Oceaan verhuisden. Er bestaat weliswaar een „pacht- en leenwet", die toestaat, dat alle goederen, waaraan het Britsche Imperium behoefte heeft, door de Ver. Staten zonder betaling zullen worden geleverd, maar er is niemand, ook in Engeland zelf niet, die in de veronderstelling leeft, hier met een uiting van menschlievendheid te doen te hebben. Niet alleen aan Engeland zelf, doch tevens aan al zijn bondgenooten en die landen, waarvan gehoopt wordt, dat zij het mogelijk nog eens zullen worden — zie Turkije — werd en wordt geleverd op grond van de overweging, dat het Britsche Rijk zelf een voldoende onderpand zal zijn, om te zijner tijd de geleden verliezen ten volle goed te kunnen maken. De Amerikaansche joden, die met hun kapitaal de ongek... ...nde en veelal ook ongenoemde koningen van Amerika zijn, haten weliswaar Duitschland en het nationaal-socialisme, doch hun haat gaat niet zoover, dat zij zich zouden laten verleiden tot het aangaan van transacties, waarop niets valt te verdienen. Daarvoor zijn het immers joden! En nu, vooral gedurende het laatste halfjaar, het eene stuk na het andere van het Britsche rijk afbrokkelt, behoeft het niemand te verwonderen, dat deze joden zich wat ongerust beginnen te gevoelen en dat zij, via Roosevelt, besloten den Engelschen minister-president eens bij zich te laten komen, teneinde te vernemen, op welke wijze deze zich voorstelt, de zaken thans voort te zetten. In hoeverre Churchill er tijdens zijn recent bezoek in geslaagd is, de credietwaardigheid van Engeland nog als gezond voor te stellen, zal voorloopig nog niet kunnen worden vastgesteld. Het is echter bevangwekkend nauwlettend toe te zien op symptomen, die in deze of gene richting wijzen. Gelijk het tevens belangwekkend zal zijn reeds binnen enkele dagen te kunnen gadeslaan, hoe Churchill, nadat hij zijn (To)broek verloren heeft, zich voor het Lagerhuis in alle mogelijke bochten zal wringen, teneinde te verbergen, dat hij in zijn hemd staat!

P.V. 1880 I — Hoofdred.: J. Nijsse, Amsterdam. Uitgever: Stichting „De Misthoorn". A'dam. Druk.: Drukkerij De Vondelstad, Prinsengr. 346, A'dam. K 27